

suzovati jako držební činy žalobkyně samotné. Nelze proto žalobkyni upřít oprávnění k žalobě, nehledíc ani k tomu, že dovolatelé vznesli námitku nedostatku aktivního oprávnění teprve v opravném řízení, takže jde tu i o nepřípustnou novotu. O tom, že rybáři a jich pomocníci vstupovali na pozemek jako na veřejný statek, nemůže býti v tomto sporu řeči. Dovolatelé poukazují v odvolání také na to, že rybáři mysleli, že právo ke vstupování na pobřežní pozemky mají na základě rybářského lístku, tedy na základě zákonného povolení a jako výron veřejné moci. Ale dovolatelé přehlíží, že rybářským lístkem nezakládají se a ani nepropůjčují práva rybářská, nýbrž že propachtování jich a tudíž možnost výkonu práv těchto na základě svolení a souhlasu majitele rybolovu jest podmínkou vydání rybářského lístku, který sleduje účely rybářské policie a ne úpravu soukromých poměrů (srv. čl. IX předposlední odstavec vyhlášky místodržitele ze dne 23. června 1913, čís. 34 zem. zák. pro Čechy). Proto oním názorem rybářů nebyla by dotčena držba práv žalobkyně. Rovněž nerozhodno jest, že rybář Jan K. při výkonu rybolovu vstupoval na pozemek žalovaných mysle, že vlastník pozemku nemá nic proti tomu vzhledem k přátelským vztahům; záleží jedině na tom, že obec jako majitelka rybolovu neodvozovala své právo ze svých přátelských vztahů k vlastníkům pozemku.

Čís. 8736.

Soudce nemusí sice za všech okolností vyhověti žalobcovu návrhu, by byl vynesena částečný rozsudek pro uznání (§ 391, první odstavec, čr.), jest však k tomu povinen, jsou-li pro to zákonné předpoklady, zejména urychlí-li se tím řízení a dopomůže se žalobci v kratším čase k vykonatelnému rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 22. února 1929, R II 39/29.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byl vydán dílčí rozsudek následkem uznané části žalobního nároku. **Rekursní soud** uložil prvnímu soudu, by o uznané části žalobního nároku vydal dílčí rozsudek. **Nejvyšší soud** nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalovaní vytýkají rekursnímu soudu a) že nevyložil správně projev žalovaných o uznání, ježto prý jejich uznání, učiněné při prvním ústním jednání ve příčině 339 Kč 50 h ze žalobní pohledávky 842 Kč 90 h není jasné a jejich projev jest vlastně jen návrhem na odsouzení žalobce k náhradě útrat podle § 45 čr., b) že neprávem nutí procesní soud, by na návrh žalobců vynesl dílčí rozsudek pro uznání ihned, protože prý to zákon ponechává v § 391 první odstavec čr. volné úvaze soudu. Leč

ani v tom ani v onom směru nejsou stěžovatelé v právu. Podle jednacího protokolu, proti němuž nebyl podán odpor a který tedy tvoří podle § 208 čis. 1 a § 215 c. ř. s. plný důkaz o prohlášení stran, uznal právní zastupce žalovaných výslovně částku 339 Kč 50 h, ale žádal podle § 45 c. ř. s. náhradu útrat, protože prý žalovaní nezavinili žalobu. Uznání stalo se bez jakékoliv výhrady. Ostatně odvolání se na předpis § 45 c. ř. s. nejlépe dotvrzuje, že tu skutečné uznání bylo, neboť tento předpis právě uznání předpokládá. Týká-li se uznání jen části žalobního nároku a měl-li by tedy býti vynesena jen částečný rozsudek pro uznání, nemusí ovšem soudce za všech poměrů vyhověti žalobcovu návrhu na vydání takového rozsudku, což jest vidno ze srovnání § 391 prvý odstavec cís., v němž zákon užívá slova »může« s § 395 c. ř. s., v němž užívá slova »musí«. Zákon chtěl tu ponechat soudci volné pole, by podle okolností případu uvážil, zda jest vydání částečného rozsudku vhodným prostředkem pro zjednodušení a pro urychlení řízení, zejména také v tom směru, by žalobce co nejdříve dosáhl o uznané části soudního rozhodnutí pravomoci schopného a vykonatelného (§ 392 c. ř. s.). Ale slovo »může« neznamená, že tu rozhoduje jen dobrá vůle, nebo dokonce libovůle soudcova, nýbrž znamená jen volnou úvahu co do předpokladů částečného rozsudku a znamená, že není bezpodmínečně nutno návrhu vyhověti. Jsou-li tu však všechny zákonné předpoklady, zejména urychlí-li se řízení a dopomůže-li se žalobci v kratší době k vykonatelnému rozhodnutí, jest procesní soud povinen návrhu vyhověti. Tak tomu v tomto případě bylo, neboť o zbytku 500 Kč rozvinul se spor s mnoha důkazy, takže žalobce má na tom zájem, by dosáhl co nejdříve vykonatelného rozsudku aspoň co do uznané části žalobní pohledávky.

Čís. 8737.

Náklad na smuteční šaty jest škodou podle § 1327 obč. zák.

Právoplatným rozhodnutím, že žalobní nárok na náhradu škody (automobilem) jest (určitým dílem) co do důvodu po právu, jest jen vysloveno, že žalobce jest zásadně oprávněn požadovati od žalovaného náhradu škody, nikoliv však že musí dostati (přisouzený díl) ze všech uplatňovaných nároků.

Bylo-li automobilem usmrceno dítě, nelze jeho otci přiznati náhradu za léčení a zotavení jeho manželky, onemocněvší následkem usmrcení děcka, aniž náhradu za její pracovní neschopnost a za ušlý zisk.

(Rozh. ze dne 22. února 1929, Rv II 549/28.)

Žalobce domáhal se na řidiči a na majiteli automobilu náhrady škody, ježto mu bylo usmrceno automobilem dítě. Žalobní nárok byl uznán důvodem právoplatně dvěma třetinami po právu. V dalším řízení o výši žalobního nároku, domáhal se žalobce na žalovaných kromě po-